

Maar er is ook steeds eenig verschil van gevoelen geweest, er waren geloofswaarheden waar de een zoo en de ander weer anders over dacht, er was te allen tijde verschil van inzicht. Het was echter een verschil tusschen broeders van denzelfden stam.

Denken wij slechts aan de ingedachte volgorde der Besluiten in den Raad Gods, waaruit de onderscheidene *voorstelling* van de heilswaarheid, die van het Infra- en Supralapsarisme, geboren werd. Professor BAVINCK schrijft dienaangaande in zijn Dogmatiek II, pag. 359: „*Beide* voorstellingen van de praedestinatie, zoowel de supralapsarische als de infralapsarische, zijn in de Gereformeerde Kerk en Theologie steeds naast elkander erkend. De Nederlandsche belijdenisschriften zijn infralapsarisch, maar geen kerkelijke vergadering, ook die van Dordrecht niet, heeft ooit een supralapsariër bemoeilijkt.... De Gereformeerde Godgeleerden hebben altijd aan *beide* voorstellingen het *burgerrecht* toegekend.” (Wij cursiveerden.)

Brengen wij ook in herinnering, dat er waren en zijn, die den Raad des Vredes en het Verbond der Genade vereenzelvigen, maar dat er ook te allen tijde geweest zijn, die scherp tusschen deze twee onderscheiden hebben, en nog onderscheiden. Hooren wij ook hier naar het woord van den bovengenoemden Dogmaticus: „Het is betrekkelijk onverschillig en raakt geen beginsel, of men de tweehed dan wel de éénheid van den Raad des Vredes en het Genadeverbond (*pactum salutis* en *foedus gratiae*) op den voorgrond plaatst; indien maar vaststaat, dat in dien Vredesraad (*pactum salutis*) Christus nooit één oogenblik is los te denken van de Zijnen, noch ook in het Genadeverbond (*foedus gratiae*) de geloovigen één enkel oogenblik beschouwd kunnen worden buiten Christus.” (BAVINCK, Gereformeerde Dogmatiek III, pag. 223.)

Het dunkt ons voldoende te zijn, om aan te toonen dat